

ESPANYA VS. REGNE UNIT: DOS MODELS D'IMMIGRACIÓ ECONÒMICA

Per John News (Des de Llançà)

THE ANCHOR (L'Àncora)

Havent passat dècades informant des de Londres abans d'instal·lar-me a Llançà, el contrast entre els models britànic i espanyol davant la immigració econòmica no podria ser més acusat. El Regne Unit ha construït un sistema rígid basat en punts, dissenyat per ajustar la migració estrictament a les necessitats del mercat de treball, tot aplicant fronteres severes i denegant l'accés a fons públics a qui no tingui un visat formal. Espanya, en canvi, depèn en gran manera de l'entrada informal seguida de regularitzacions pragmàtiques via arrelament (social o laboral, després d'anys de residència) i de l'accés als serveis bàsics mitjançant l'empadronament municipal.

Des d'una perspectiva de governabilitat realista, el model espanyol incentiva una paradoxa perillosa. En permetre que centenars de milers de persones visquin i treballin en l'economia submergida durant tres anys fins que poden optar a l'arrelament, l'Estat afavoreix sense voler la creació d'una classe invisible i vulnerable, empeny els salaris més baixos a la baixa i sobrecarrega els serveis socials municipals finançats pels contribuents formals. Les regularitzacions, tot i tenir una intenció compassiva, funcionen com un efecte crida estructural que envia el missatge a les xarxes de tràfic humà que l'entrada irregular acaba conduint a la legalitat plena.

Una nació sobirana ha de ser capaç de seleccionar, gestionar i limitar el flux de treballadors segons la seva capacitat econòmica. Quan un país substitueix les vies legals ordenades per amnisties periòdiques i un accés universal als serveis locals sense tenir en compte la situació legal, renuncia a la capacitat de planificar les seves infraestructures públiques, sotmet l'Estat del benestar a una gran pressió i desgasta el consens social necessari per mantenir societats obertes i tolerants.

THE HORIZON (L'Horitzó)

Observar la migració únicament des de la fredor de les quotes administratives i el control fronterer és no entendre ni l'economia ni la naturalesa humana. Mentre que el model britànic promet un control total, la seva política d'«entorn hostil» ha derivat sovint en manques greus de mà d'obra en l'agricultura, la cura de la gent gran i l'hostaleria, alhora que ha empès els migrants sense papers a una invisibilitat absoluta, sense accés a drets bàsics ni a assistència mèdica.

La combinació pragmàtica espanyola entre l'empadronament municipal i les vies de regularització per arrelament reflecteix una comprensió profundament humanista de la realitat social. Les persones no desapareixen pel simple fet que se'ls hagi denegat un visat legal. En garantir l'accés a l'atenció primària de salut i a l'escolarització pública des del moment en què una persona s'empadrona en un

municipi, Espanya evita crisis de salut pública, assegura la cohesió social dels infants i evita la formació d'una classe marginalitzada i desesperada que visqui fora de la civilització.

A més, l'arrelament no és una porta oberta ni un regal; és un contracte d'integració. Requereix acreditar anys de convivència pacífica, coneixement de la llengua i una oferta de treball formal abans de concedir els drets laborals plens. En un continent envellit que necessita desesperadament mà d'obra per sostenir la seva crisi demogràfica i el sistema de pensions, incorporar els treballadors de l'economia informal al sistema fiscal mitjançant regularitzacions realistes no és un acte de feblesa: és la màxima expressió del pragmatisme democràtic i la dignitat humana.

30/09/2026